

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημαίνον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξαχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ξωτικῆς δραχ. 7.— Ἐξωτερικῆς φρ. χρ. 8
 Δι' ἀνδρῶν αἰροῦνται τὴν 1ην δέκατον μηνός
 καὶ εἰς ἐπιπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
 Ὅδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαυτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 18 Ἰουλίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.— Ἀριθ. 30

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
 (Συνέχεια· ἴδε σελ. 225)

Ὁ Χούντ λοιπὸν ἦτο παράφρων ;
 Τούτο ἐφάνιτο φρονούντες οἱ ἀκροαταὶ του, — ὁ
 Χίλτ, ὁ Οὐρλιγκερλῆς, ὁ Τζέμα Βίστ, καὶ αὐτὸς
 ἀκόμη ὁ πλοίαρχος Λάν Γκῦ.

Ἄλλ' ἐγὼ ἐδίσταξα νὰ το παραδεχθῶ. Οἱ ἰσχυ-
 ροὶ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἦσαν πολὺ παράδοχοι,
 τῶνόντι· ἀλλ' ἂν δὲν ἦτο τρελός ; ἂν ἀπεναντίας
 ἀπεκάλυπτεν ἀλήθειαν, τὴν ὁποίαν ἕως τὰρα ἠγνο-
 οῦμεν ; . . . Καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τούτου, ἐσπé-
 ρθην νὰ τον ὑποβάλω εἰς ἀνάκρισιν. Παρατήρησα
 δέ, —ὡς βλέπετε κατωτέρω, — ὅτι εἰς ὄλας μου τὰς
 ἐρωτήσεις ἀπήντησε σταθερῶς καὶ σαφῶς, χωρὶς νὰ
 ὑποπέσῃ εἰς οὐδεμίαν ἀντίφασιν.

— Ἄκουσε, τῷ εἶπα. Ὁ Ἀρθούρος Πύμ καὶ ὁ
 Δίρκ Πέτερς, ἀφ' οὗ τοὺς ἐπῆρεν ἡ Ἰάνα, πού
 ἐπῆγαν ;

— Εἰς τὴν νῆσον Τσαλάλα.

— Πολὺ καλά. Ἐκεῖ, ἐνῶ ἐπῆγαιναν μετὸν
 Οὐάλλιαμ Γκῦ νὰ ἐπισκεφθοῦν τὸ χωρίον Κλόκ-
 Κλόκ, ὁ Ἀρθούρος Πύμ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὴν συντρο-
 χίαν καὶ ἀπεμακρύνθη, μαζί μετὸν Πέτερς καὶ ἓνα
 κούτην ἀκόμη ;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Χούντ, μετὸν ναύτην Ἄλ-
 λεν που ἐπλακώθηκε ἀπὸ τῆς πέτρης καὶ πέθανε
 ἀμέσως.

— Ὑστερα, ὅταν ἔμειναν οἱ δύο τους, ἀπὸ τὴν
 κορυφὴν τοῦ λόφου εἶδαν μαζί τὴν καταστροφὴν τῆς
 γολέττας ;

— Ναι.

— Καὶ μετὰ εἴκοσι ἡμέρας, ὅταν ἐφθασαν ἐμπρὸς
 εἰς τὸν πέπλον ἐκεῖνον τῶν ἀτμῶν, παρεσύρθησαν
 καὶ οἱ δύο μαζί εἰς τὸν καταρράκτην ;

Ὁ Χούντ αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ἀπήντησεν ἀμέ-
 σως. Ἐδίστασεν, ἐφέλλισε μερικὰς λέξεις ἀσυναρ-
 τήτους, καὶ ἐπὶ τέλους, ἀτενίζων μετὰ κινῶν τὴν
 κεφαλὴν, εἶπεν :

— Ὅχι καὶ οἱ δύο... Θέλω δηλαδὴ νὰ πῶ... ὁ Δίρκ
 Πέτερς δὲν μου εἶπε ποτὲ. . .

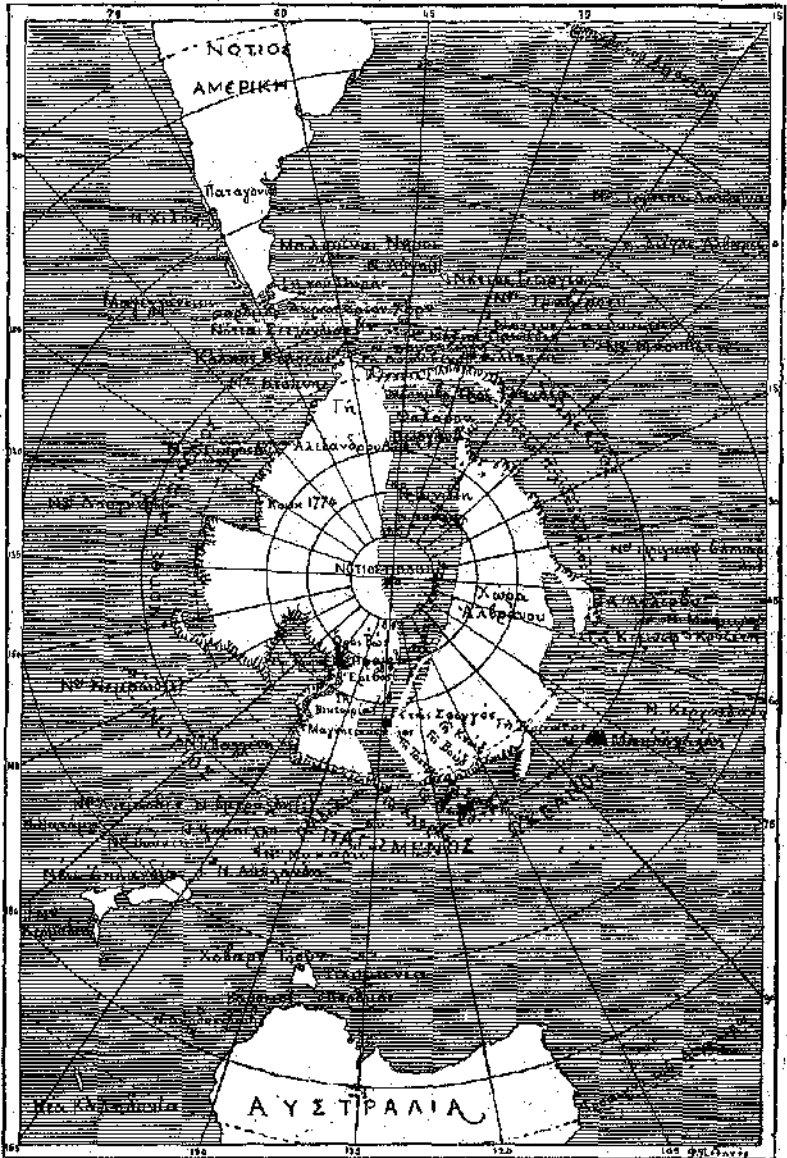
— Ὁ Δίρκ Πέτερς ! ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ πλοίαρχος Λάν
 Γκῦ. Ἐγνώρισες σὺ τὸν Δίρκ Πέτερς ;

— Ναι.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὴν Βανδαλίαν . . . τοῦ Ἰλλינוῦα.

— Καὶ αὐτὸς σοῦ ἔδωκε ὄλας αὐτάς τὰς πληροφορίας ;

ΧΑΡΤΗΣ ΤΟΥ ΝΟΤΙΟΥ ΠΟΛΟΥ

— Αὐτός.

— Καὶ ἐπίστρεψεν ἀπὸ ἐκεῖ μόνος ὁ Δίρκ Πέτερς, χω-
 ρὶς τὸν Ἀρθούρον Πύμ ;

— Μόνος.

— Ὁμίλει λοιπὸν ! ὀμίλει ! ἐφώνησα.

ὦ, δὲν εἶχα ἀδικὸν νάνυκομονῶ ! Ὁ Χούντ λοιπὸν ἐγνώ-
 ρισε τῶνόντι τὸν Δίρκ Πέτερς ; Χάρις εἰς αὐτὸν εἶχε μάθη
 πράγματα, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζον καταδικασμένα εἰς αἰώνιον σκό-

τος, δηλαδή αυτό το μυστηριώδες τέλος των παραδόξων εκείνων περιπετειών ;

Και τότε ο Χούντ, διά φράσεων διακεκομμένων αλλά καταληπτών, απεκρίθη :

— Ναι ... εκεί ... ένας πέπλος από άτμούς ... θέλω δηλαδή να 'πώ ... έτσι μου έλεγε συχνά ο Δίρκ Πέτερς... Οι δύο τους, ο Άρθουρος Πύμ και αυτός, ήσαν μέσα 'στη φελοούκα που είχαν πάρη από την Τσάλαλ... "Επειτα ένας πάγος ... ένας θεόρατος πάγος ... έπεσε επάνω τους και έτράνταξε τη φελοούκα... "Ο Δίρκ Πέτερς, πάρ' τον 'στη θάλασσα... Κατώρθωσε όμως να πιασθή από τον πάγον, να σκαρφαλώση απάνω ... και ... θέλω δηλαδή να 'πώ ... είδε από εκεί τη φελοούκα να παρασύρεται από το δυνατό ρεύμα, μακρυνά ... πολύ μακρυνά... "Ο Πύμ έλαμπε τάδύνατα δυνατά να πλησιάση τον σύντροφό του ... τίποτα ! Η φελοούκα έφευγε ... έφευγε ... και μαζί της έφευγε και ο καίμενος ο Πύμ... Γι' αυτό δεν εξαναγκρίσεις ... θέλω δηλαδή να 'πώ... μένει ακόμα εκεί-κέρα !

"Ωστε λοιπόν, πρό του άτιμώδους εκείνου πέπλου, ο Άρθουρος Πύμ και ο Δίρκ Πέτερς είχαν αποχωρισθή ; "Εστ' αλλ' αλλ' τότε, αν πραγματικώς ο Πύμ έμεινε εκεί, πώς ο σύντροφός του κατώρθωσε να επιστρέψη προς βορράν, να διέλθη το παγόβραγμα, να υπερβή τον πολικό κύκλον και να επιστρέψη εις την Άμερικήν, φέρων τα χειρόγραφα εκείνα, τα όποια παρέδωκεν εις τον Πέε ;

Περί τούτων πάντων ήρωτήθη καταλεκτικός ο Χούντ, απήντησε δέ, — συμφώνως πάντοτε προς όσα τή είχεν ειπή ο Δίρκ Πέτερς, — ότι ο Πύμ είχε δώσει προηγουμένως προς φύλαξιν το σημειωματάριόν του εις τον μιγάδα, ο όποιος το είχε ήδη εις το θυλάκιόν του, όταν εύρεθή επί του όγκοπάγου και ούτω διεσώθη το περίφημον 'Ημερολόγιον, το δημοσιευθέν υπό του Άμερικανού μυθιστοριογράφου.

— Θέλω δηλαδή να 'πώ, έξηκολούθησεν ο Χούντ, ότι σάς λέγω τα πράγματα, όπως μου τα ειπεν ο Δίρκ Πέτερς... Την ώραν που έφευγε επάνω 'στὸν πάγο, εφώναζε με όλη του τη δύναμι : Πύμ ! Πύμ !... "Ο Πύμ όμως, ο καίμενος ο Πύμ, είχε χαθή πειά μέσα εις τους άτμούς... "Ο άλλος, επάνω 'στὸν πάγο, έτρωγε όμα φάρια ... και έτσι κατώρθωσε να φορολήση, ως πού τον έβγαλεν ο πάγος μισοπεθαμένο εις την νήσον Τσάλαλ.

περισσότερο είχαν περάση, από την ήμερα που έφυγαν απ' εκεί οι δύο τους... — Τότε λοιπόν θα ήδρεν εκεί τον αδελφόν μου Ουίλλιαμ και τους συντρόφους του, ειπεν ο πλοίαρχος.

— "Όχι, απεκρίθη ο Χούντ. Δεν ήδρε κανένα. Ψυχή γεννημένη δεν ήταν πειά 'ς εκείνο το νησί !

— Δεν ήδρε κανένα ! επανέλαβεν εκπληκτός ο Λάν Γκνύ.

— Κανένα, σάς είπα... Το νησί ήταν έρημο όλωςδιόλου.

— Και οι ίθαγενείς τί έγιναν ;

— Δεν ήξεύρω... Θέλω δηλαδή να 'πώ, ότι ο Δίρκ Πέτερς δεν είδε κανένα... Μια βάρκα ήταν παρατημένη εκεί-κάτω, 'στὸ λιμάνι ... με παστά κρέατα και με αρκετά βαρέλια νερό... "Ο Δίρκ Πέτερς μπαίνει μέσα ... και ή νοτιά τον βγάζει ίσια 'ς το παγόβραγμα... "Ηταν άνοικτο 'ς ένα μέρος, και κατώρθωσε να περάση... Από εκεί πάλι ίσια 'στὸν πολικό κύκλον...

— Και από εκεί ;

— Από εκεί ... τον έπήρε ένα ψαράδικο Άμερικανικό και τον πήγε 'στην Άμερική. Δηλαδή θέλω να 'πώ ... έτσι μου τα ειπεν ο Δίρκ Πέτερς !

"Όταν ή άνακριτις του Χούντ έπερατώθη, ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, βαθύτατα συγκεκινημένος εκ των άπροόπτων και σπουδαιοτάτων τούτων αποκαλύψων, συνήλθε διαμίας, άνένηψεν εκ του θλιβερού ρειδισμού του, — πόσα θάνατολογίζετο την στιγμήν εκείνην ! — και διά φωνής εντόνου και σταθεράς διάταξε : "Όλον το πλήρωμα εις την πρύμνην !

Και άφ' ού οι άνδρες του πλοίου συνηροίσθησαν όλοι περί αυτόν, ειπε :

— "Άκουσε, Χούντ, και συλλογίσου καλά την σπουδαιότητα των έρωτήσεων, τας όποιας θα σου κάμω.

"Ο Χούντ, άνεγειρας την κεφαλήν, ήτένισε διαδοχικώς όλους τους ναύτας του "Α λ ε ρ α ν ο υ.

— Είπε αληθή όσα μάς ειπες πρό όλίγου περί του Άρθούρου Πύμ ; ήρώτησεν ο πλοίαρχος.

— Ναι, απήντησεν ο Χούντ, επισφραγίσας την κατάρασιν δι' έμφαντικού νεύματος.

— Έγνώρισες τον Δίρκ Πέτερς ;

— Ναι.

— Έξησες πολλά έτη μαζί του εις το 'Ιλλינוϊ ;

— Έννέα έτη.

— Σου διηγήθη πολλάκις αυτά τα πράγματα ;

— Ναι.

Γίνας να έμειναν εις την νήσον Τσάλαλ ;

— "Όχι.

— Έπίστευεν, ότι ο Ουίλλιαμ Γκνύ και οι σύντροφοί του έφονεύθησαν όλοι, όταν έπεσαν οι βράχοι του Κλόκ-Κλόκ ;

— Ναι, και ... καθώς μου έλεγε συχνά ... και ο Πύμ ένόμιζε το ίδιο...

— Παύ είδες τον Δίρκ Πέτερς διά τελευταίαν φοράν ;

— 'Στη Βανδαλία.

— Είπε πολύς καιρός ;

— Δυό χρόνια.

— Από τους δύο σας, ποίος έφυγε πρώτος από τη Βανδαλία, σύ ή εκείνος ;

— "Ο Χούντ έδιστασε όλίγον και έπειτα απεκρίθη :

— Έφύγαμεν μαζί και οι δύο.

— Και σύ που έπήγες ;

— 'Στη Φαλκλάνδη.

— Και εκείνος ;

— Εκείνος ;... επανέλαβεν ο Χούντ.

Και το βλέμμα του έσταμάτησε μηχανικώς επί του Μαρτίνου Χόλτ, τῷ ίστιογράφου, — εκείνου, τῷ όποιου είχε σώση την ζωήν, με κίνδυνον της ίδιας του, κατά την τρικυμίαν.

— Λοιπόν, υπέλαβεν ο πλοίαρχος Λάν Γκνύ, ενήσους τί σε έρώτησα ;

— Ναι.

— Αποκρίσου λοιπόν ! "Όταν ο Δίρκ Πέτερς ανεχώρησεν από το 'Ιλλινοϊ, ήρησε και την Άμερικήν ;

— Ναι.

— Και έπήγε πού ; λέγε !

— 'Στη Φαλκλάνδη.

— Και τώρα πού είναι ;

— Έμπρός σας.

— 'Α, ο Δίρκ Πέτερς λοιπόν... Είμαι εγώ !

["Επειτα συνέχεια"]

ΑΘΗΝΑ Γ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Αγαπητά μου, ΤΥΧΕ να εύρισκμαι μίαν ήμέραν εις το Γραφείον της «Διαπλάσεως», όταν ήλθεν ένας μικρός συνδρομητής μας, διά να παραπονεθή ότι δεν λαμβάνει το φυλλάδιον πολύ τακτικά.

— Ένώ άλλοι φίλοι μου συνδρομηταί, ειπε, το λαμβάνουν το Σάββατον ή το πολύ πολύ την Κυριακήν, εγώ το λαμβάνω την Τρίτην, την Τετάρτην και πολλές φορές την Πέμπτην ! Είναι μάλιστα έβδομάδες, πού δεν το λαμβάνω και καθόλου...

— Βεβαίως το λάθος δεν είναι του Γραφείου μας, απήντησεν ο κ. Παπαδόπουλος ' απ' έδω, τα φύλλα όλων των 'Αθηναις συνδρομητών παραβήδονται συγχρονως εις το Ταχυδρομείον ' επομένως όλοι πρέπει να το λαμβάνουν άν όχι την ίδιαν ώραν, — διότι αι άποστάσεις διαφέρουν, — τουλάχιστον την ίδιαν ήμέραν. "Επειτα ή ύπηρεσία της Διεκπαιρώσεώς μας είναι ούτω πως διωργανωμένη, ώστε είναι αδύνατον να συμβή λάθος και να παραλειφθή το φύλλον κανενός συνδρομητού.

— Βλέπετε λοιπόν ότι το λάθος είναι του Ταχυδρομικού Διανομείως της συνοικίας σας. Αυτός μόνον εύθύνεται όσάκις λαμβάνετε το φύλλον άργά ή και καθόλου, και επομένως εις αυτόν πρέπει να κάμνετε τα παραπόνά σας.

Και επειδή την στιγμήν εκείνην έτυχε να είναι παρόντες και άλλοι συνδρομηταί, ο κ. Παπαδόπουλος παρηγγείλεν εις ένα υπάλληλον του Γραφείου να τους δείξη την Διεκπαιρώσιν, δηλαδή το σύστημα της άποστολής τῶν φύλλων, εν σύστημα εύμεθοδέστατον, το όποιον θα σας εξηγήση κάποτε εις των ανεργατών μας, όταν θα σας ειπή διά μακρῶν «Πώς γίνεται εν φύλλον της Διαπλάσεως», και διά τῷ όποιου συστήματος έμποδίζεται κάθε λάθος. Και άφ' ού ο μικρός εκείνος συνδρομητής έπέισθη πλέον οφθαλμοφανώς, ότι διά την άταξίαν, διά την όποιαν ήλθε να παραπονεθή, δεν πταίει το Γραφείον της «Διαπλάσεως» αλλ' ο ταχυδρομικός Διανομείως, ήρώτησε :

— Και τώρα τί πρέπει να κάμνω ;

— Να παραπονεθήτε εις τον Διανομέα του Ταχυδρομείου.

— Του έκαμα πολλές φορές την παρατήρησιν, αλλά μου ειπε ότι το σπίτι μας είναι μακρυνά και...

— Βλέπετε λοιπόν ότι το όμολογεί και αυτός ; Τότε πρέπει να παραπονεθήτε εις την Διεύθυνσιν του Ταχυδρομείου. "Όσον μακρυνά και αν είναι το σπίτι σας, ο Διανομείως είνε ύποχρεωμένος να σας φέρη το φύλλον εγκαίρως. Θά υπάγετε λοιπόν να παραπονεθήτε εις την Διεύθυνσιν του Ταχυδρομείου, ότι ο υπάλληλος του δεν εκπληροί το καθήκόν του.

"Ο μικρός εφάνη διατάζων... Του εφαινετό λιγάκι παράξενον, λιγάκι τολμηρόν να υπάγη μόνος του εις την Διεύθυνσιν και να διατυπώση παράκονα και καταγγελίας. Ένδοξαιεν ίσως, ότι δεν έχει το δικαίωμα. Δεν ήτο δυνατόν να φαντασθή, ότι ο υπάλληλος, ο διατηρούμενος εις την ύπηρεσίαν του Δημοσίου, πληρόν εστι ακριβώς δια να υπηρετή αυτόν τον μικρόν, ότι επομένως έχει χρέος να του πηγαίνη το φύλλον, όσον μακρυνά και αν είναι το σπίτι του. Και ύπεσχέθη μὲν ότι θα υπάγη εις το Ταχυδρομείον, αλλ' ο τρόπος μὲ τον όποιον το ειπε, και ο τρόπος μὲ τον όποιον έφυγε, — σκεπτικώς και διατακτικώς, — έμαρτύρουν ότι δεν είχε κανένα σκοπόν να το κάμη...

Το μικρόν αυτό έπεισόδιον, — το όποιον, ένεκα της άταξίας των ελληνικών ταχυδρομείων, ανανεούται συχνά εις το Γραφείον της Διαπλάσεως, — μου έδωσεν αφορμήν εις μερικός σκέψεις.

Είθε τέκνα πολιτών, δηλαδή μικροί πολίται. Διέρχασθε την ήλικίαν της μαθητείας, εις όλα, επομένως είθετε και μαθητευόμενοι πολίται.

"Ο πολίτης έχει καθήκοντα και δικαιώματα άπέναντι της Πολιτείας, και ταύτα πρέπει να διδάσκειται ο μικρός Πολίτης, διά να γίνη μίαν ήμέραν Πολίτης τέλειος. Τα καθήκοντα του πολίτου προς την Πολιτείαν, τα γνωρίζετε ίσως, διότι σάς τα έπαναλαμβάνουν συχνά. Είναι γενικώς ή ύποταγη προς τους κειμένους νόμους και ή άπόστισις όλων εκείνων των φόρων, φόρων χρήματος ή αλματος, — θυσίαι, τας όποιας καθιστά γλυκείας ή προς την Πατρίδα άγάπη...

Αλλά τα καθήκοντα της Πολιτείας προς τον πολίτην, δηλαδή τα δικαιώματα του πολίτου... ά, όχι, αυτά δεν τα γνωρίζετε άκόμη, αυτά δεν σας τα διδάσκουν, διότι έδω εις την 'Ελλάδα, ούτε οι μεγάλοι τα γνωρίζουν άκόμη καλά... Και όμως υπάρχουν ! και ο έλάχιστος πολίτης, — αρμεί να εκπληροί τα καθήκοντά του, — δικαιούται να τα απαιτήση και όχι μόνον υπέρ εαυτού, αλλά και υπέρ των συμπολιτών του, όσάκις άδικούνται. Η Πολιτεία, άπέναντι των θυσιών, τας όποιας επιβάλλει

εις τον πολίτην, ύποχρεούται να τω παρέχη ασφάλειαν ζωής, τιμής, περιουσίας ' όφείλει να διατηρή την δημοσίαν τάξιν, την δημοσίαν καθαριότητα, τας συνθήκας της υγιεινής, τον φωτισμόν, την συγκοινωνίαν, — όλας τας εύκολίας του πολίτου. Από τα μεγαλύτερα, ως τα μικρότερα, πόσα είναι τα καθήκοντα, αι ύποχρεώσεις της Πολιτείας ! πόσα δικαιώματα έχει να απαιτήση παρ' αούτης ο πολίτης ! Διά τούτο πρέπει να τα γνωρίζη και να έχη πάντοτε το θάρρος να τα απαιτήη.

Και διά να επανέλθω εις το πρώτον παράδειγμα, — ίδού το Ταχυδρομείον. Είναι κ' έδω εν συμβόλαιον μεταξύ Πολιτείας και Πολίτου. — Ο φ ε ί λ ε ι ς να πληρώνη τόνον, — λέγει ή Πολιτεία, — και εγώ ο φ ε ί λ ω να παραδίδω το ταχύτερον δι τή ρίψην εις το Ταχυδρομείον, κατά την έπιγραφήν του.

Αν παραλείψη το ο φ ε ι λ ο μ ε ν ο ν, ή Πολιτεία άμέσως θα διαμαρτυρηθή. — Κύριε, θα σου ειπουν από το Ταχυδρομείον ' αυτή ή έπιστολή δεν είχε γραμματόσημον ' λοιπόν δεν την στέλλομεν.

"Αλλ' αν ή Πολιτεία παραλείψη το όφειλόμενον, σύ ο Πολίτης, δεν όφείλεις να διαμαρτυρηθής ; Έπλήρωσες δια να σου φέρουν την «Διάπλασιν» εις το σπίτι σου ; Ναι, διότι ή συνδρομή, την όποιαν πληρώνεις, περιλαμβάνει και τα έξοδα της άκοιτολής του φύλλου σου. "Όταν λοιπόν δεν σου το φέρουν, σημαίνει ότι δεν εκπληροούν μίαν ύποχρέωσιν, την όποιαν ανέλαβον άπέναντι σου, και επομένως έχεις όλον το δικαίωμα να απαιτήσης την εκπλήρωσιν της.

Θά μου ειπήτε ίσως : Διά τούτω μικρά πράγματα δεν αξίζει... "Α, όχι ! Ποτά να μή το ειπή αυτό ο Μικρός Πολίτης ! Είς ένα τέλειον όργανισμόν, τα μικρά έχουν τούση σημασίαν, όσην και τα μεγάλα. Και το έλάχιστον μέρος του ανθρώπινου σώματος π. χ. αν παραμεληθή ασθενοῦς, όλος ο όργανισμός ύποφέρει. Ούτω και ο όργανισμός της Πολιτείας είναι πλήρης, υγιής, τέλειος, όταν — έχετε το πάντοτε υπ' όψει σας, — ούδεμίαν, και της έλάχιστης ύποχρεώσεως, επιτρέπεται ε-κατέρωθεν ή άβέτησις.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΑΝ

ΟΛΑ ΦΑΝΕΡΟΝΤΑΙ

Μ' όση τέχνη κι' αν το ύφάνης 'ς το σκοτάδι το βαθύ, δεν είναι κακό να κάμησ και να μη φανερωθή.

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ

«Πέε μου, γιατί, καμπαναριό μου μπερό, Δείχνεις τον ούραλό, σοδαρεμένο ; "Όσες φορές σε βλέπω, πάντα σταθερό. 'Εκεί το δάχτυλο έχεις γυρισμένο.

— Παιδί μου, οδηγός έδώ στέκω φηλά. Και δείχνω 'στους ανθρώπους νύχτα-μέρα Τόν σίγουρο τόν δρόμο, πιστεψε καλά. Που μόν' αυτός τους φέρνει 'ατόν Πατέρα

'Εκεί, παιδί, πού δείχνω πάντα σταθερά, Μιέ μέρα έλ' οι άνθρωποι θάρθουνε. Κεί 'ν' ή ούράνια των πατρίδα, κ' ή γαρά Για όσους τόν Πατέρα αγαπούνε

Θυμού αυτό, παιδί, και πρόσχε καλά. Τόν δρόμο, πού σου δείχνω, να βαδίση. Και τόν 'από την γη σαν φύγη κεί φηλά. "Αγγελος χαρηνός θα φτερουγίζης»

(Έκ του γερμανικού τῷ Wiedemann.)

Ν. Ι. ΧΑΤΣΙΑΛΗΣ

ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Συνδρομητρια της Διαπλάσεως τυχοῦσα του Βαλλείου Βραβείου ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις Ἀρσακείῳ.

Μετὰ δικαίας χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας ἡ «Διαπλάσις τῶν Παιδῶν» δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα τῆς ἀγαπητῆς φίλης τῆς καὶ συνδρομητριας Πηνελόπης Σακελλαρίου, ἡ ὁποία τὴν ἐτίμησεν, ἀναδειχθεῖσα πρώτη μεταξὺ τῶν διαγωνισθεισῶν φέτος ἐν τῇ ἐνταῦθα Ἀρσακείῳ ἐσωτερικῶν μαθητριῶν τῆς ἀνωτέρας Τάξεως διὰ τὸ χιλιδραχμον Βαλλεῖον Βραβεῖον, καὶ λαβοῦσα αὐτὸ πανηγυρικῶς τὴν 28 Ἰουνίου.

Ἐπενθυμίζομεν ὅτι καὶ πέρυσι πάλιν συνδρομητρια τῆς Διαπλάσεως ἔτυχε τοῦ Βραβείου τούτου ἡ δ' ἐφεταγὴ ἐπιτυχία τῆς Δεσποινίδος Σακελλαρίου, νέος θρίαμβος διὰ τὴν Διαπλάσιν, ἐπικυρόντες ἐκεῖνο τὸ ὅποιον καὶ ἄλλοτε εἶπομεν: δηλαδή, ἡ ὅτι κατορθώομεν νὰ ἐμπυέωμεν εἰς ὅλους τοὺς φίλους τῆς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὸν ζῆλον, ἡ ὅτι οἱ φίλοι μας εἶνε οἱ νοσημονέστεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια τῆς σελ. 228)

Τὰ σανίδια ἄφιναν μεταξύ των κενά, καὶ ἀπὸ πολλὰ μέρη τὸ νερὸν τῆς βροχῆς ἐστάλαζε μέσα εἰς τὴν καλύβην. Μολοντοῦτο τὸ παιδί ἀπεκοιμήθη ἀμέσως. Ἀλλὰ πόσον ἀνήσυχος ἦτο ὁ ὕπνος του! Ἐκινεῖτο κάθε τόσο, ἐπαραμιλοῦσε, ἐφώναζε δυνατὰ πότε τὴν μητέρα του, πότε τὴν ἀδελφὴν του.

— Ἄχ, καὶ νὰ μὴ εἴμπορῶ νὰ τοῦ

κάμω τίποτε! Ἐλεγε στεγάζουσα ἡ Μηλιά. ὦ Θεέ μου! Θεέ μου! εὐσπλαγχνίσου μας, ποῦ σ' ἀγαποῦμε τόσον!..

Καὶ κατεκλίθη πλησίον τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, διὰ νὰ τον ζεστάνῃ. Μὲ τὴν ποδιὰν τῆς ἐσκούπιζε τὸ νερὸν, ποῦ ἐπιπτεν ἐπάνω του. Ὅστε τὴν πείναν τῆς ἐσυλλογίζετο πλέον, οὔτε τὴν κούρασιν τῆς... ἀλλὰ μόνον τὸν Γιαννάκην τῆς, τὸν ἀδελφὸν τῆς.

Αἱ ὄραι ἐπερνοῦσαν γεμάται ἀπὸ ἀγωνίαν, καὶ ἡ νύξ ἤλθεν. Ἡ δύναμις τῆς καταγίδος ὀλιγώστευσε, ἀλλ' οἱ φόβοι τῆς ἀγρυπνοῦσης κόρης ἐμεγάλωσαν. Μία κουκουβάγια ἐπρωῶεν ἀπαίσια ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἐνὸς δένδρου, πλησίον τῆς καλύβης. Τὰ ξηρὰ φύλλα τοῦ δάσους ἐτριζαν φοιτᾶ, καθὼς τὰ ἐπατοῦσαν τὰ ζῦρα, τὰ ὁποῖα ἔτρεχαν κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα. Τί νὰ ἦσαν; λαγοί; κουνέλια; λύκοι; ἀλεπούδες;... Ἡ Μηλιά δὲν τα ἐγνώριζε, καὶ δι' αὐτὸ τὰ ἐφοβεῖτο περισσότερο. Τῆς ἐφαίνοντο ὡς θηρία πειναλέα, ἐτοιμὰ νὰ κατασπαράξουν τὸν ἀδελφὸν τῆς.

Ἐκρατοῦσε τὸ χέρι τοῦ Γιαννάκη. ὦ Θεέ μου, πῶς ἔκαιε!... Κάθε τόσο ἡ ἀστραπὴ ἐφώτιζε τὰ δένδρα, καὶ εἰς τὴν λάμπην τῆς τὰ κίτρινα σανίδια ἐγίνοντο γαλάζια. Τὸ στιγμιότυπον αὐτὸ σῶς, ἀντὶ νὰ τὴν παρηγορῇ, τὴν ἐτρόμαξε καὶ τὴν ἀπῆλπιεν ἀκόμη περισσότερο. Τῆς ἐδειχνεν ὅλην τὴν φοβερὰν ἐρημίαν τοῦ δάσους, τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ πένθιμον τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Οἱ γυμνόφυλλοι κλώνοι τῶν δένδρων ὠμοίαζαν με ἀσκαχὰ χέρια ἀπλωμένα, ὡς νὰ ἐπαρακαλοῦσαν τὴν καταγίδα νὰ τα λυπηθῇ.

Ἡ Μηλιά μόλις τὰ χαράγματα κατώρθωσε νὰ κλείσῃ ὀλίγον τὰ μάτια τῆς. Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα τὴν ἐξύπνησε πάλιν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας... Ἀμέσως ἐσυλλογίσθη τὸν Γιαννάκην. Τὰ μάτια του ἦσαν ἀνοιχτά, ἀλλὰ τὸ ὄχρῶν του πρόσωπον, τὸ περίλυπόν του ὕψος, ἐμαρτύρουν ὅτι ἦτο ἀρρωστος. Ἡ Μηλιά ἐσκυφε καὶ τον ἐφίλησε.

— Πῶς εἶσαι, πουλάκι μου; Ὁ μικρὸς δὲν ἀπήντησε τίποτε.

— Γιατί δὲν μιλάς; Σεύρεις τί θὰ φάμε σήμερα; Πουλί. Ἀλλὰ τί πουλί δὲν ἤξεύρω. Τὴν νύκτα, ἐδῶ κοντὰ τὸ δένδρον, τοῦ ἐπρίχθηκε ἕνα ὄρνεο, γιὰ νὰ το φάγῃ. Ἐγὼ ἀκουσα τὰ ξεφωνητά του τὰ σπαρακτικά, καὶ βγάζω μιὰ φωνὴ δυνατῆ. Τὸ ὄρνεο ἐτρόμαξε καὶ ἔφυγε. Ἀλλὰ τὸ πουλί ἦτον πειὰ σκοτωμένο, καὶ τὸ ἀκουσα ποῦ ἔπεσε ἔστῃ σκεπὴ τῆς καλύβης μας. Ἐλα, σῆκω νὰ το πάρωμε... Μὰ γιατί δὲν μου μιλάς;

— Δὲν μπορῶ... εἶμαι κουρασμένος.

— Πρέπει νὰ βάλῃς τὰ δυνατὰ σου ὡς νὰ φθάσωμε τοῦλάχιστον σὲ κανένα σπῆτι.

— Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ περπατήσω. — Ἀλλὰ πῶς νὰ μείνωμε ἐδῶ; εἶνε ἀδύνατον! Θάρρουστέης βαρεῖα. Θέλεις λοιπὸν νὰ σε ἀφήσω νὰ πεθάνῃς ἐδῶ;

— Ἡ ἀλλοῦ ἢ ἐδῶ, δὲν εἶνε τάχα τὸ ἴδιον;

— Ἄχ! τί νὰ κάμω!.. Μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω ἔτσι χωρὶς βοήθεια;... Ὅτι πάγω νὰ εὐρῶ κανέναν ἄνθρωπον.

— Ἄν με ἀφήσης δὲν θὰ με ξαναβρῆς.

— Γιατί;

— Γιατί θὰ με πάρῃ ἡ ἀποφινὴ κουκουβάγια.

— Τὴν ἀκουσες καὶ σὺ;

— Ναί, τὴν ἀκουσα... Ἀφῆσέ με τώρα, γιατί με κουράζεις.

Ἡ Μηλιά δὲν ἤξευρε πλέον τί νὰ κάμῃ. Νὰ ἔχῃ ἀρρωστος τὸν ἀδελφὸν τῆς, μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ δάσος, μέσα εἰς τὴν ἐλεινήν ἐκείνην καλύβην, ἡ ὁποία δὲν τον ἐπροφύλαττε ἀπὸ τίποτε, χωρὶς βοήθειαν!.. ὦ Θεέ μου! τί νὰ κάμῃ; Ἐκόντους νὰ χάσῃ τὸ μυαλό τῆς.

— Διψῶ, εἶπεν ὁ Γιαννάκης. Καὶ ἡ Μηλιά δὲν εἶχε τίποτε νὰ του δώσῃ.

— Θεέ μου, ἐφιθύρισε, τί θὰ γίνωμεν ἐδῶ μέσα;

Πλησίον τῆς καλύβης ὑπῆρχεν ἕνας σωρὸς ἀπὸ ροκανίδια. Ἡ Μηλιά ἐσκέφθη ὅτι με αὐτὰ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ ἕνα στρώμα στεγνότερον διὰ τὸν ἀδελφὸν τῆς, διότι τὸ χῶμα εἶχε βραχὴν πολὺ. Καὶ ἐσηκώθη. Ἀλλ' ὁ Γιαννάκης τὴν ἐκράτησεν ἀπὸ τὸ φουστάνι.

— Διψῶ, σοῦ εἶπα. Στάσου, δὲν θέλω νὰ φύγῃς.

— Ἀφῆσέ με, θὰ γυρίσω ἀμέσως. Πηγαίνω νὰ πάρω κάτι ροκανίδια... δὲν εἶνε μακριὰ.

Καὶ ἀπεσπασθὴ διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Μετ' ὀλίγον εἶχε φέρῃ ὅσα ροκανίδια τῆς ἐχρειάζοντο μέσα εἰς τὴν καλύβην, καὶ ἀφ' οὗ κατεσκεύασε με αὐτὰ ἕν αρκετὰ καλὸν στρώμα, ἐσήκωσε τὸν ἀδελφὸν τῆς καὶ τον ἐξῆπλωσεν ἐκεῖ.

— Ἔτσι εἶμαι πετὸ καλά, εἶπεν ὁ Γιαννάκης, ἀλλὰ ἔχω μιὰ δίψα!

— Γιὰ νὰ ἰδούμε, μήπως εἶνε κανένα ρυάκι ἐδῶ κοντὰ;

Καὶ ἡ Μηλιά ἐξῆλθε πάλιν ἀπὸ τὴν καλύβην. Τὸ πρῶτον πράγμα ποῦ εἶδεν ἦταν τὸ πουλί, — ἕνας κόσσυφος, τὸν ὅποιον εἶχε σκοτώσῃ ὁ νυκτοκῆραξ. Δυστυχισμένο πουλί! Τὸ κεφάλι του ἦτο τρυπημένον ἀπὸ τὸ ρυάκι τοῦ ὄρνέου καὶ ἡ ράχη του μαδῆ μὲνη... Πῶς τὸ ἐλυπήθη ἡ Μηλιά τὸ ἀθῶον αὐτὸ θῆμα! Ἐσυλλογίσθη τὸν Γιαννάκην τῆς, ὁ ὁποῖος ἐκινδύνευεν ἀρρωστος καὶ ἀβοήθητος μέσα εἰς τὸ δάσος, καὶ ἀφῶντα δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΟΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΒΑΣΕΙ ΤΩΝ ΚΑΤΩΘΙ Θ ΕΙΚΟΝΩΝ

Παρατηρήσατε τὰς προκειμένας ἐξ εἰκόνας, τὴν μίαν κατόπι τῆς ἄλλης, με προσοχὴν. Ὅθι ἴδῃτε δεῖ χωρὶς λόγια διηγούνται ὀλίκληρον ἱστορίαν. Διπλῶν, τὴν ἱστορίαν αὐτὴν σεῖς θὰ τὴν διηγήθητε με λόγια, με ἄλλους λόγους θὰ συνθέσατε ἕν διήγημα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐξ αὐτῶν εἰκόνων.

Οἱ ὄροι τοῦ Διαγωνισμοῦ εἶνε οἱ ἐξῆς:

- 1. Τὸ διήγημα πρέπει νὰ γραφῇ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ νὰ μὴ περιέχῃ πλέον ἀπὸ 850 λέξεις (ὀλιγοτέρας ναί, περισσοτέρας ὄχι).
2. Οἱ διαγωνισθησόμενοι πρέπει νὰ στείλουν τὸ διήγημά των ἐγκαίρως, ὥστε νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας μέχρι τῆς 31 Αὐγούστου τὸ βραδύτερον. Ὅσα διηγήματα ληφθῶσι μετὰ τὴν προδεδειγμένην, δὲν θὰ συμπεριληφθῶσιν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν.
3. Ἀνοθεν τοῦ διηγήματος παρακαλοῦνται οἱ διαγωνισθησόμενοι νὰ γράψουν τὰς λέξεις: «Διαπλάσις πεντηκῆστος ἕκτος», κατωθὴν δὲ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των, τὴν χρονολογίαν, τὸ ἀληθὲς ὄνομα των, τὸ ψευδώνυμόν των, (ἂν ἔχωσι καὶ θέλωσι νὰ διαγωνισθῶσιν ὑπὸ ψευδώνυμον) καὶ τὴν ἡλικίαν των.
4. Τὸ καλλίτερον διήγημα πάντων θὰ τύχῃ τοῦ πρώτου βραβείου καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ με τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον τοῦ γράψαντος αὐτοῦ. Εἰς τὸν βραβευθῆσόμενον θὰ δωρηθῶσι τρεῖς τόμοι «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς. Προσέτι θὰ ἐκδοθῇ τῆς τιμῆς τὰ δημοσιευθῆ ἢ εἰκὼν του ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.
5. Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον σχετικῶς καλλίτερα δύο διηγήματα θὰ τύχωσι τοῦ δευτέρου βραβείου, θὰ δωρηθῶσι δὲ εἰς ἕκαστον τῶν γραψάντων αὐτὰ ἀνά δύο τόμοι «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τῆς δραχμῆς.
6. Τὰ τρία ἄλλα διηγήματα, τὰ σχετικῶς καλλίτερα μετὰ τ' ἀνωτέρω, θὰ τύχωσι τοῦ τρίτου βραβείου. Εἰς ἕκαστον δὲ τῶν γραψάντων αὐτὰ θὰ δωρηθῇ ἀνά εἰς τόμος, ὁμοίως.
7. Ὅθι τύχωσιν ἑπαιτίου οἱ σχετικῶς καλλίτερα διηγήματα γράψαντες μετὰ τοὺς ἀνωτέρω.
8. Εὐφημοῦ μινίας τέλος θὰ τύχωσιν ὅσοι κερθώσιν ἄλλοι αὐτῆς.

(Ἔπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ζουράντα και Ποιητικὸν Νάρκισσον — ὁ Ἀσπροποταμίτης μετὰ τὸν Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν και Μικρὸν Τυμπανιστὴν — ὁ Στασιμῆτος Φεγγίτης μετὰ τὸν Σοφιστὴν Ἰππότην, Ἰπποδύτην τῶν Ἀνθῶν, Ἰπποδύτην τῶν Ἀθηνῶν, Βασιλοῦσαν τῶν Ἀνθῶν και Σοφιστὴν Ἀμαλῶνα — ὁ Χρυσόμαλλος Λέων μετὰ τὴν Δέαν, Χρυσόμαλλος και Δίκ. Κατάλλη Γρίβα — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Ἄνναρ Τοίζωμ και Ἄνν. Κολοκοῦβαρ Πάτερσιν — ὁ Πλε-Πλε-Μπλόμ μετὰ τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνηδα Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνικὴν θάλασσαν, Ἑλληνικὴν Κόρην, Ἑλληνικὸν Ἀίσθημα — ἡ Νῆσος τῶν Φαίάκων μετὰ τὴν Ναυτοπόδαν και Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Ἰωνίου Πέλαγος μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Ἑρμούβιαν και Μικρὸν Τυμπανιστὴν — ὁ Διμ. Π. Δρίβας μετὰ τὴν Ἀρθιμῆτην Παοχαλιάν και Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου — ὁ Σκῆπτρον τοῦ Διδε μετὰ τὸν Μυλόδον, Ἑθρικὸν Ἰγνον, Βρετανικὸν Ἀστέρη, Πίρ Πάγ και Κυριατίζουσα θάλασσαν — ὁ Ἀρχιναύαρχος Ἑρμούβιος μετὰ τὴν Ἑρμητιμένη Σοφιστὴν — ἡ Ἰωάννα Γρέβ μετὰ τὴν Πάλλουσαν Κόρην, Κερωνοδόδον Δία και Μοναχὴν τῆς Πεντέλης — ἡ Ρωσοικὴ Καρμελίτα μετὰ τὸν Μαργαριταρέιον Σταυρόν, ὁ Μπαμ-Μπαμ μετὰ τὴν Ἰρίδα, Ἀρχιεπίσκοπον, Κόρην τοῦ Πηλίου και Κόρην τῆς Ὀραίας Λέσβου — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆα — ὁ Κῆρα τῆς Σαλαμίνας μετὰ τὸν Ἄετον τῆς Ἰδρας — ὁ Νέος Ἡρακλῆς μετὰ τὸν Ἐπατήριον Ἀθηναίων, Ἰησον τῶν Φαίάκων, Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν, Γενναῖον Δέσποιν και Παλιόροιν τοῦ Ἑρπίου — ὁ Τοῦμ-Παροαί-Μουὲ μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἀνδρείον Ἀργοναύτην, Πλοίαρχον Ἄνν Γαὶ και Λείριον — ὁ Τροχάρουροπούλος μετὰ τὴν Ἄνναρ Τοίζωμ, Πηγελοῖτην Βογοπούλου, Ἀρχιεπίσκοπον και Τί μετὰ τὴν — ὁ Ναύαρχος Κορμυτῆ μετὰ τὸν Ἐλπίδοφόρον — ὁ Ἐμπροσθοκλῆς μετὰ τὸν Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ἰρίδα, Ἑλληνικὸν Ἀίσθημα και Ἰδὸν τῆς Νουκτῆς — ὁ Μυλόδον μετὰ τὸν Τίχ-Τίχ, Τοῦρ-Τοῦρ, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆα και Ταγαγαίαν Κόρην — ἡ Ἰωνικὴ Ἀκτὴ μετὰ τὴν Ναυτοπόδαν — ἡ Κυριατίζουσα θάλασσα μετὰ τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν και Ἀγγυρολογιώτατον — ὁ Μικρὸς Ἐθελοντῆς μετὰ τὸν Ἀγγυρον Φάρον και Μικρὸν Τυμπανιστὴν — ὁ Σημαιοφόρος μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ἡ Κεφαλληνιακὴ Ἀδρα μετὰ τὴν Κεφαλληνιακὴν Ρομπόδαν, Κεφαλον και Ναυτοπόδαν — ἡ Ἄλκοπ μετὰ τὸ Σκοπὸν τῆς Γῆς και Παπαρόδον τῆς Πεντέλης — ὁ Βρετανικὸς Ἀστὴρ μετὰ τὴν Ταγαγαίαν Κόρην, Ἰρσοῦν Βοσχην, Ἀλλίδα, Ἀγριαίαν Ἀστειμῆν και Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα — ὁ Νουταλῆς Ἑλληὴν μετὰ τὸν Μικρὸν Τυμπανιστὴν, Ἀρχιεπίσκοπον, Ἀλέξανδρον Οἰονομῆτον, Ἑλληνικὴν Σημαίαν και Χρυσόμαλλο — ὁ Μικρὸς Τυμπανιστῆς μετὰ τὴν Παοχαλιάν, Σαμιακὴν Σημαίαν και Κόρην τοῦ Πηλίου — ἡ Δούκισσα μετὰ τὴν Δάφνην.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλικὸν στέλλει ἡ Διάπλασι πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἰωάννην Ν. Κατοῦδαν (Ἰστοῖα) Πλειάδα (Ἰστοῖα) Κόρην τοῦ Πηλίου, Βρετανικὸν Ἀστέρη (Ἰστοῖα) Μαγευμένην Ἀρσενιαλίαν, Ἰωνικὴν Ἀκτὴν, Ἀλεποῦν, Ἑρμούβαν θάλασσαν (ἡ ὅποια ἀσπάζεται τὴν ἰδέαν τῆς Μελλοδοῦσης Καλλιτέχνης) Σημαιοφόρον (ἂν ἡ-ἐλευρεῖ πόσον μοῦ ἀρέσει ἡ ἀφαιρέσι σου δὲν δά ἔσσελιονες τόσον γρήγορα τὴν ἐπιστολήν σου) Μικρὸν Ἐθελοντῆν, Τέττειρα τῆς Ἀγαίας, (φύλαξε τὴν θρεξί σου διὰ τὸν νέον Διαγωνισμόν τῆς Ζωγραφικῆς, ὁ ὅποιος δά προκρηγυθῆ προσεχῶς) Κινέρον Δῆ, Κυριατίζουσα θά-

λασσαν, Λούπιον, Μυλόδον (οὐ συγχάριω) Πρασινήν Ἄλκον (ἔχει δὲν σε παραξήνησα) Λιονοσκεπὴ Ταβύρον (εἶμαι ὑπερήφανος διὰ τὰς προδόμας τῶν ἐν Γυθίω φίλων μου γράφου μου συχὰ) Ἐμπροσθοκλῆα, Ναύαρχον Κορμυτῆ, (πῶς ἐπίρασε εἰς τὸν κῆπον τοῦ θεοῦ σου;) Ἄρμεν Σάββα (πρὸ τὸν Λεβάν πρῆτε νὰ στελεθῆς πρῶτη) Ἄνναρ Ν. Κορβίταν, Ἐωθινὸν Ἀστέρη, Ἀ. Στεφανίτση (δὰ ληροῦσὸν ὑπ' ὄφει) Μ. Χιφίτην (πάντοτε ἀπαγῆ) Ἀνδαλοῦσαν (θεοῦ συγχρητήρα) Ὀδύρην Ἀγίδα, Σκαρδαλίαν (σήμερον ὁ πόθος σου ἐκπληροῦται) Καλλιῶνη Παπαρικοῦ, Οὐχίλην τῆς Ἀγγλίας, Ζαπίδα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐπιστάθωμα ὑπὲρ τοῦ ἑπείρασος και ἀναμένο τὰς Πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου) Νέμωρην τοῦ Βορῶ (τὶ εὐμορῆση ζωῆ, ἀλήθεια! νὰ μοῦ τὴν περιγράφῃ συχὰ) Ἄλλοριδα τῆς Χάλκης (φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου τώρα ποῦ εἶδες τὴν Προκρηγυθίαν) Λαγάρην (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ και περιμένο) Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλῆα (νὰ τὸ τετράδιον ἐκπαινο ἦτο διὰ σέ με ἔχτες ἓνα Ταχυδρομῆον! . . .) Φάλλουσα Ρύακα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς Γνώμας ὠραίστατη ἢ Μουσικὴ Ἀκροστιχίς) Φιλοπατρίδα Ἰάδα (πραγματικῶς, τὰ Παροράματα ἦσαν ὠραίστατα Ἀσκήσεις καλὰ ἔναμες ποῦ τα ὑπευθύνετε) Παρήγορον τῶν Ὀλίθων (ἐλήθησαν ἐγκαίρως) Τραπεζοῦρον Κέρβρον, Ζοφρον Μισαίωνα (ἰστοῖα) βεβαίως εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν ὁ προτείνων γράφει πρῶτος τὴν πληροφορίαν σου εἰς τὸ προσεχῆς) Μπουμπουριμέτρο Μυαλδ (εἰς τὸ προσεχῆς) Κῆρα τοῦ Ἑδῆσιον (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ἐπιστάθωμα) Νέον Ἡρακλῆα (ἠσῆχασε!) Γαλατῆν τοῦ Ἀίγιου (ὠραίστατα αἰ Ἀσκήσεις σου) στέλλε μοι πάντοτε;) Θεόδωρον Γ. Λαφαγιάντην, Πάντοτε Φαίδραν (οὐ συγχάριω) Στρατηγὸν Ἀντίβαν (ἐλήθη ἐν Τετράδιον σου χωρὶς εἰκοσάλεπτον γραμματῶσημον) Βίγλαν (τὶ χαριτωμένο τὸ ἔμμετρον γραμματῶσημον!) Φιλοπόδον (ἐλπίζω νὰ δημοσιουθῆ ἐντός τῶν διακοπῶν σὲ συγχάριω διὰ τὴν ἐπιτυχίαν) Νουταλῆν Ἑλληνα (πρὸς Φευδονομῆτον ἰδὲ εἰς τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Σινδρομῆτου. Κερ. Α'.)

Ἐἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 12 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 30 Ἀυγούστου
 ὁ γάρησ τῶν λύσεων, ἐκὶ τοῦ ὅποιου διου νὰ γράψωι τὰς λύσεις και ὁ διακριτικῶμενος, καλεῖται εἰς τὴν Γραφεῖν μας εἰς ἀμφαλοῦς, ἔν ἑσπερος περίη: 20 φύλλα και τριπλῶν σφ. 1.

390. Λεξιγραφίος.

Ἄν ἄρθρον και ἐπίρρημα τὴν ἑνωσιν θελήσωιν Πηγῶν δά σχηματίσωιν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀντιῶς: Ἐλιου (ἔξ Μπαρχαρίου)

391. Στοιχειογραφίος.

Ὅπως εἶμαι, σὲ τρομάζει
 ἢ πολὺ ὠχρὰ μου ὄφει. . . .
 Στόματα ἀφύχων κλέω,
 ἂν τὸν πρῶτον κατὰ κήφης.
 Ἐστὴν ὑπὸ Ἀρκαρίου Π Δρίβας

392. Ἀναγραμματισμῶς.

Εἶμαι βουνὸ καὶ ἂν κατορθώσης
 Γὰ καὶ σημηγὴ νὰ με διπλώσης,
 Θὰ γίνω. . . . ΤΙ;
 Ἐνα χαρτί!

393. Τονόγραφίος.

Εἶμαι κατὰ: πάντοτε καθέξ με κατακρίνει.
 Ἄλλ' ὅμως ἂν θελήσῃ
 Νὰ με δευτονήσῃ.
 Αὐτὸς ποῦ μ' ἔχει ὁ δυστυχῆς μισὸς θενάπομῆν.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λουλαίου

394. Ἰσοσκελὲς Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΔΑΒΕΗΗΚΜΝΝΝΟ ΡΣΣΤ σχηματίσωιν ἰσοσκελὲς Τρίγωνον, ἐκὶ τῆς πλευρᾶ τοῦ ὅποιου νάποτελῆ ἴσιν ἐξ ἐκτὸ στοιχείων.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλῆ

395. Τέσσαρα.

Νάντιακαποταθῶν
 οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὅσοι νάναγινώσκεται κατὰ τὸς τὸνομα μεγάλου και ἀρχαιοτάτου φιλοσόφου ὄριοντιως τῶνομα στρατηγῶ και ββαίλεως, πλάγιως δέ, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὸ ὄνομα, τῶνομα παρομοῖου.
 Δουὶ ἦρωος τοῦ Σαίκτηρου.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφῶ Πιτακοῦ

396—397. Μυστικὴ Ἐρωτήσις

1.
 Ὁ Καθηγητῆς. — . . . ἀπίθανον . . .
 ; (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως).
 Ὁ Μαθητῆς. — Εἰς τὸ 323 πρὸ Χριστοῦ.
 Ὁ Καθηγητῆς. — (Ζητεῖται ἡ ἐρωτήσις).
 Ὁ Μαθητῆς. — Τρίκοντα τριῶν.
 2.

Ὁ ἀδελφός. — Ποῖος . . . Ἐκτὴν . . .
 (Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐρωτήσεως).
 Ἡ ἀδελφὴ. — Ἡ Ἰρις.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπῶ

398—400. Μεταμορφώσις.

1. — Ὁ πῶλος δι' ὀκτὸ μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ἄρτος.
 2. — Ἡ ἄρτος διὰ πέντε μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος.
 3. — Ὁ λῆρος δι' ἐπτά μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ μῆς.
 Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ζοφροῦ Μεσολοῦ

401—403. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῆ προσθήκη ἑνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκᾶστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματίσωιν ἄλλας τῶνας:
 βᾶρος, καλός, νοῦς, λείψ, ὕψος.
 Ἐστὴν ὑπὸ Ἀργύρου Παπαοῦ

406. Μεθοδότης.

Τὰ μεσοία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τῶνομα μεγάλου ποταμοῦ.

1, Νῆσος Ἑλληνικὴ 2 Θεά. 3, Ἀρχαῖος Βασιλεὺς. 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 5, Ἐχθρὸς τῆς Ἀληθείας.
 Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Καρδὸ τῶν Ἰδῶν

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 30 Μαῖου 77

284. Πῦρ, ἔτος (πυρρίος). — 285. Νέφος, νέος. — 286. Ἡ φύχη και τὸ σῶμα. — 287. Μονὰς, ἀμνός (μ=40; ο=70, ν=50, α=, σ=200). — 288. Γέλα, (συναΓρίδα, γαρίδα, Λεθρίν, Ἀνθος).
 289. Αἴων 290. ἩΦΑ ΙΣΤΟΣ

ΗΡΩΣ Ο
 ΑΔΗΣ Σ
 ΗΣΑΥ. Σ
 Ε

291-294. 1, Κάννας. 2, Τυρόδον. 3, Πεκίον. 4, Τ-κόνιον. 5, Γούσιον. — 295. Ὁ Ἀνθῶς, ὁ Σκίπινος και ὁ Φιλοσοφῆν ἀπέθανον και οἱ τρεῖς τῷ 183 π. Χ. —

296. Τὰ πάντα δυνατὰ τῷ θέλοντι. — 297. Ὁ Ἐδίσσων εἶνε μέγας ἐρευρητῆς.